

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

Nu ved jeg udmærket, hvad det ærede medlem hr. Aksel Møller vil svare. Han vil svare det samme, som han har svaret før, at så alvorligt skal det slet ikke forstås, så alvorligt agter man slet ikke at gå til værks. Så ender vi, som vi er endt før, i at de konservative i virkeligheden ingen politik har, det hele er papir, det hele er agitation, det hele er propaganda. Når det kommer til stykket og man lægger på bordet, hvor kraftigt og konsekvent der skal gås frem ad denne vej for at løse problemerne, trækker de konservative sig hurtigt muligt retur.

Jeg burde vel også gøre det ærede medlem hr. Aksel Møller opmærksom på — det er gjort før, bl. a. af det ærede medlem hr. Axel Kristensen —, at en del af kreditindskrænkningens virkninger vil sætte ind overfor eksportindustrien, så det slet ikke er sikkert, at de ofre, man pålægger den uskyldige befolkning, bliver effektive overfor det mål, man har sat sig. Det er muligt, at også produktionen og dermed eksporten vil gå så meget tilbage, at hele denne pengepolitiske fremgangsmåde viser sig at være et for befolkningen meget kostbart slag i luften.

Det må for denne regering være meget tilfredsstillende, at vi kan konstatere, at vi vil få denne vareforsyningslov igennem, uden at det nye konservative pengepolitiske attentat på regeringens genopbygningslinje har ført noget som helst resultat med sig. De 100 mill. kr. ekstra i skatkammerbeviser, som finansministeren vil søge afsat, efterhånden som der er gunstige betingelser derfor, vil ikke have disse afskrækkende virkninger, og om langfristede lån er der intet tilsagn givet.

Om frilisten har jeg allerede udtalt mig og behøver ikke at sige meget mere derom. Det måtte anses for usagligt, når partiet venstre ville presse en yderligere liberalisering igennem netop på dette tidspunkt — dette tilfældigt valgte tidspunkt, da vareforsyningsloven skal forlænges — uden hensyn til hele den internationale situation og hele den økonomiske og valutamæssige situation, som gennem hvad jeg allerede har sagt vist er tilstrækkeligt karakteriseret.

Vi var, da forhandlingerne begyndte, noget spændt på, hvilke frilistekrav der ville blive stillet. Under første behandling forsøgte jeg ved gentagne spørgsmål til den ærede konservative ordfører hr. Aksel Møller at få at vide, hvad det var, det konservative parti ønskede på friliste. Jeg fik intet svar. Under forhandlingerne er svaret nu kommet. Det var ganske overraskende.

Det viste sig, at man fra konservativ side ikke havde gjort noget som helst forsøg på en selvstændig saglig vurdering af, hvad det ville være rigtigt at sætte på friliste; man stillede sig blot til disposition for, hvad venstre eventuelt måtte kræve. Der har vi igen et eksempel på, hvor langt man i den konservative politik er kommet ud i rent taktiske manøvrer, ud i en rent valgtaktisk politik, hvor de saglige synspunkter trænges mere og mere i baggrunden. Efter det tilbud, jeg havde givet om forhandling om hele friliste problemet om nogle måneder, når de forskellige problemer vedrørende forhandlingerne i Paris er mere klarlagt, når vi kender høstens størrelse og kender prisudviklingen nogle måneder frem, måtte det vel også forekomme urimeligt, om venstre havde fåstholdt sine frilistekrav. Hertil kommer, at jeg har givet tilsagn om, at vi i vareforsyningsudvalget kan drøfte spørgsmålet om forøgelse af bevillingsudstedelsen for et mindre beløb til metervarerne, og det tilbud står jeg naturligvis ved, idet jeg dog understreger, at der ikke er nævnt noget bestemt tal.

Med disse bemærkninger skal jeg afslutte mit indlæg og endnu en gang takke for velvillig behandling af forslaget om vareforsyningslovens forlængelse.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg har ingen bemærkninger at føje til den redegørelse, min kollega handelsministeren lige har givet. Hvis han ikke var min partifælle, ville jeg sige, at jeg synes, han har gjort det på en fortrinlig måde; men da han er min partifælle, tør jeg ikke lade en sådan anskuelse komme til udtryk, men vil blot sige, at jeg er enig med ham i de betragtninger, han gør gældende.

Jeg har kun taget ordet af een eneste grund, nemlig af den, at det ærede medlem hr. Aksel Møller nu har følt sig foranlediget til at bebrejde mig, at den skrivelse, som nationalbanken sendte mig, dateret den 22. marts 1950, ikke blev viderebragt til det skatteudvalg, der på daværende tidspunkt forhandlede skatteproblemer og lånespørgsmål, og hvad dermed sammenhører. Må jeg for det første sige, at realiteten i skrivelser fra nationalbanken var et ønske om, at der skulle optages et lån på brutto 300 mill. kr.. Det resultat, vi nåede til, var to lån på brutto 250 mill. kr. Må jeg for det andet sige, at når jeg ikke følte mig forpligtet til at lade dette brev fra nationalbanken gå videre, skyldes det for det første, at brevet var et svar til mig på en skrivelse til nationalbanken angående indfrielse af